

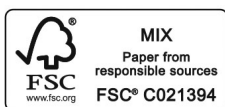
TERUG NAAR RANSOM CANYON

JODI THOMAS

Terug naar
**RANSOM
CANYON**

Vertaling Sander Buesink

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2016 Jodi Koumalats

Oorspronkelijke titel: *Sunrise Crossing*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Sander Buesink

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © AdobeStock

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Leerdam

ISBN 978 94 027 2208 6

ISBN 978 94 027 7821 2 (e-book)

NUR 302

Eerste druk september 2026

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Vlucht

Januari 2012
Luchthaven LAX

Victoria Vilanie krulde zich op om zichzelf zo klein mogelijk te maken, te verdwijnen. Haar zwarte lokken vielen als een mantel om haar heen, maar boden geen bescherming.

De geluiden van het vliegveld klonken als roffelende trommels in een jungle vol met roofdieren. Wielen van bagagekarretjes die over de voegen tussen de tegels reden. Rondlopende, klagende mensen. Elektronische stemmen die nummers en bestemmingen afratelden. Huilende baby's. Rinkelende telefoons. Een late winterstorm die tegen de glazen wanden beukte.

Tori, zoals haar vrienden haar noemden, was muisstil, maar vanbinnen schreeuwde ze het uit.

Tranen dropen ongehinderd van haar gezicht. Het lawaai vloog haar aan. Ze voelde zich alleen en verlaten te midden van vreemden.

Ze was vierentwintig en volgens iedereen een talentvolle kunstenaar. Het geld stroomde zo snel binnen dat ze er niet meer warm of koud van werd. Het waren alleen maar cijfertjes. Vanavond verlangde ze hevig naar stilte, rust. Een wereld waar ze zich kon verschuilen.

Ze veegde haar ogen af aan haar mouw en voelde een vederlichte hand op haar schouder, alsof er een klein zangvogeltje landde.

Tori keek op en herkende een vrouw die ze al eerder had gezien, de lange blondine van in de dertig die een van de beste galerieën in

Texas bestierde. De ogen van Parker Lacey vergat je niet zo snel. Ze was een vrouw die haar leven op de rit had. Een geboren leider die net zoveel verstand had van de kunst van het leven als van de kunst waar haar bedrijf om draaide.

‘Gaat het wel, Tori?’ vroeg Parker.

‘Ik leef het verkeerde leven,’ antwoordde Tori naar waarheid.

Toen gebeurde er iets gek. De vrouw met de groene ogen gaf haar een knuffel, en voor het eerst sinds jaren voelde Tori zich gehoord en gezien.

Hoofdstuk 2

De steenblauwe winterdagen

*Februari
Dallas, Texas*

Parker Lacey zat kaarsrecht op de rand van haar ziekenhuisbed, met keurig gekamd zonneblond haar, perfecte make-up en een rationeel brein dat al haar emoties in toom hield, zoals altijd.

Ze had de kloppende pijn in haar knie maandenlang genegeerd, en dat deed ze nu ook.

De hele dag was ze doorgelicht en onderzocht. Nu restte haar niets anders dan te wachten tot een arts die ze nauwelijks kende haar kwam vertellen hoelang ze nog te leven had. Een maand, zes maanden. Als ze heel veel geluk had een jaar?

Haar moeder was overleden toen Parker tien was. Borstkanker. Ze was eenendertig geweest. Acht jaar later was haar vader gestorven. Aan longkanker, op zijn negenendertigste. Haar ouders hadden allebei de veertig niet gehaald.

Oud worden zat niet in haar genen. Daar piekerde ze al haar hele leven over, en nu ze zevenendertig was, begon het einde echt te naderen. Maar ze had één ding beter voor elkaar dan haar voorgeslacht: ze had geen kinderen. Er zou geen klein Lacey'tje bij komen. Zij was de laatste generatie.

Er waren ook geen geliefden of goede vrienden, bedacht ze. De begrafenis zou noodgedwongen in kleine kring plaatsvinden.

Haar morbide gedachten werden onderbroken door het piepen van haar mobiele telefoon.

‘Met Parker,’ zei ze.

‘Ik ben er!’ klonk een zachte stem. ‘Ik heb de kaart erbij gehouden. Het was maar een paar kilometer van de bushalte. Het huis is perfect en je hulp in het huishouden heeft zoveel boodschappen ingekocht dat ik een jaar vooruit kan. En Parker, je had gelijk. Zo’n afgelegen plek is precies wat ik nodig heb.’

Op slag vergat Parker al haar beslommingen. Er was een kunstenaar uit haar stal die haar nodig had. Peinzen over haar sterfelijkheid kon altijd nog. ‘Tori, weet je zeker dat niemand achter je aan is gekomen?’

‘Ja. Ik heb je adviezen precies opgevolgd. Hoofd omlaag. Twee keer overgestapt. Een van de buschauffeurs zei zelfs chagrijnig dat ik moest opschieten!’

‘Mooi zo. Niemand zal ons met elkaar in verband brengen en niemand weet dat ik een huis in Crossroads heb. Blijf daar. Het is er veilig. Je kunt er tot rust komen. Nadenken.’

‘Als ze erachter komen dat ik ben verdwenen, gaan ze je onderwerpen,’ zei Tori. ‘Mijn stiefvader laat me niet zomaar de deur uit lopen. Ik ben te veel geld waard.’

Parker lachte en probeerde haar protegee gerust te stellen. ‘Tja, mensen zullen wel vragen hoe goed wij elkaar kennen. Dan zeg ik dat ik trots ben dat jouw werk bij mij hangt en dat we elkaar alleen een paar keer bij tentoonstellingen hebben gesproken.’ Dat was ook zo. ‘Bovendien is verdwijnen geen misdrijf, Tori. Je bent een volwassen vrouw.’

Victoria Vilanie zweeg aan de andere kant van de lijn. Ze had Parker verteld dat ze maandenlang in een knotsgekke achtbaan had gezeten en daar bijna aan onderdoor was gegaan. Toen ze op haar dertiende was ‘ontdekt’ door de kunstgemeenschap, had haar stiefvader zijn baan opgezegd en was haar manager geworden.

‘Tori,’ fluisterde Parker in de telefoon. ‘Je bent geen circusdier. Het komt wel goed. Je kunt op eigen benen staan. Er zijn professionals

die je kunnen helpen met je carrière zonder dat je leven eronder te lijden heeft.

‘Dat weet ik. Het is alleen een beetje beangstigend.’

‘Dat geeft niet, Tori. Je bent daar veilig. Geen journalisten. Geen vragen.’ Parker aarzelde even. ‘En als je me nodig hebt, kom ik naar je toe.’

‘Dat zou fijn zijn.’

Niemand zou ooit geloofd hebben dat Parker zo in de bres zou springen voor een vrouw die ze nauwelijks kende. Misschien hadden Tori en zij een verwante eenzame ziel in elkaar herkend, of misschien was het gewoon tijd dat ze eens iets goeds deed voor haar medemens.

‘Wat er ook gebeurt, ik ben je nu al dankbaar,’ fluisterde Tori. ‘Je hebt mijn leven gered. Ik had het geen week langer meer uitgehouden.’

Parker wilde zeggen dat de kunstenaar overdreef, maar eigenlijk wist ze dat niet zeker. ‘Hou je taai. Je hoeft de mensen die het huis onderhouden niks te vertellen. Je bent slechts op bezoek, onthou dat. Als je iets nodig hebt uit het dorp, halen zij het voor je. Op zolder liggen schilderspullen, mocht je de behoefte voelen om te schilderen.’

‘Die heb ik al gevonden, maar ik denk dat ik gewoon veel ga rondlopen over je erf en nadenken. Je hebt gelijk. Het wordt tijd dat ik de touwtjes van mijn leven in handen neem.’

‘Ik kom zo snel mogelijk.’

Sinds haar achtste had Parker de ene na de andere detectiveroman verslonden. Als Tori wilde verdwijnen, moest zij dat toch mogelijk kunnen maken. Hoe moeilijk kon het zijn?

De deur van haar ziekenhuiskamer ging langzaam open.

Parker zette de wegwerptelefoon uit. Ze had het toestel een paar weken geleden op het vliegveld gekocht toen ze met Tori had geprobeerd uit te dokteren hoe verdwijnen in zijn werk ging.

‘Miss Parker?’ Een jonge arts stak zijn hoofd om de deur. Hij zag

eruit als een student, niet eens een arts in opleiding, maar goed, dit was een van de beste opleidingsziekenhuizen in het land. 'Ik ben dokter Brown.'

'Het is Miss Lacey. Parker is mijn voornaam,' zei ze, terwijl ze de telefoon onder de dekens stopte. Verborgen, zoals haar jonge kunstenaar ook verborgen zat.

De piepjonge dokter liep de kamer binnen. 'Bent u familie van Quanah Parker? Er komen hier elk jaar een paar mensen langs die afstammen van het grote opperhoofd van de Comanche.'

Ze wist waar hij mee bezig was. Hij probeerde toenadering te zoeken om het slechte nieuws zachter te laten landen. Ze besloot het spel mee te spelen. 'Dat hangt ervan af. Hoe oud was hij toen hij overleed?'

De dokter haalde zijn schouders op. 'Ik ben niet zo'n geschiedeskennner, maar mijn ouders stopten vroeger bij alle historische plaquettes langs de wegen van Texas en Oklahoma. Ik geloof dat hij oud was, stokoud. Het schijnt dat hij zes vrouwen had toen hij vredig insliep op zijn ranch bij een dorp dat naar hem vernoemd is.'

'Dan ben ik waarschijnlijk geen familie. Trouwens, voor zover ik weet heb ik geen inheems Amerikaans bloed en geen levende verwanten.' Toen ze oud genoeg was om ernaar te vragen, had niemand meer geweten waarom ze Parker heette, en ze had geen zin om een stamboom met zulke korte takjes uit te pluizen.

'Wat naar voor u,' zei hij, waarna hij begon te grijnzen. 'Hebt u interesse in een paar zussen? Sinds ik mijn studie geneeskunde heb afgerond, denken ze dat ik hun privé-dokter ben die vierentwintig uur bereikbaar is. Ze bellen me zelfs om te vragen hoe realistisch een scène uit een of andere tv-serie is.'

'Nee, dank u,' zei ze met een geforceerde glimlach.

'Het kan fijn zijn om familie in de buurt te hebben,' zei hij. 'Zal ik iemand voor u bellen? Een goede vriend of vriendin?'

Ze keek op naar de jongeman en las zijn blik. Hij zat er overdui-

delijk mee in zijn maag dat hij haar moest vertellen dat ze de pijp uit ging. Misschien was dit zijn eerste slechtnieuwsgeprek.

‘Hoelang moet ik hier nog blijven?’

De arts keek in haar dossier en zei zonder op te kijken: ‘Een uur, misschien twee uurtjes. Als u terugkomt, zullen we ervoor zorgen dat u zo comfortabel mogelijk bent, maar u hebt wel...’

Ze raakte in gedachten verzonken. Op de middelbare school had ze meegemaakt hoe haar enige neef werd verteerd door botkanker. Eerst zouden ze zijn been opereren, dan zou er een stukje tumor achterblijven en moest hij aan de chemo tot al zijn haren waren uitgevallen en de fonkeling uit zijn ogen was geschroeid. Nee, dat nooit. Ze zou het einde met opgeheven hoofd tegemoet gaan.

De arts onderbrak haar gemijmer. ‘We kunnen uw linker knie een spuitje geven. Dat verzacht de pijn een beetje tot –’

‘Oké, dan kom ik terug als ik die prik nodig heb,’ zei ze, om het gesprek over het risico op amputatie en de dood uit de weg te gaan. Als hij het woord kanker in de mond zou nemen, was ze bang dat ze zou beginnen met schreeuwen en nooit meer zou ophouden.

Ze hinkte als ze moe werd. Soms ging ze door haar knie. Haar rug deed ook al pijn, en af en toe kreeg ze een slap gevoel in haar linkerbeen. Waarschijnlijk was de kanker aan het uitzaaien. Ze wist al maanden hoe laat het was, maar had het bezoek aan de huisarts steeds uitgesteld. Nu wist ze dat het alleen maar erger kon worden. Nog meer pijn, nog meer medicijnen, tot het uiteindelijk in haar hersenen zat. Wilde de dokter haar uit haar lijden verlossen? Misschien zouden die spuiten de pijn verdoven en zou ze niets meer voelen tot het einde daar was. Ze zou alleen maar liggen wachten tot ze doodging, net als haar neef. Ze was elke dag bij hem langsgegaan, had hem langzaam zien aftakelen en het personeel droeviger zien worden.

Ze had altijd een hekel gehad aan doelloos rondhangen. Dat was nu niet anders.

Een verpleegkundige in een veel te klein ziekenhuisgewaad kwam vlug de kamer binnen en fluisterde precies zo hard dat Parker het kon horen: ‘Dokter, een noodgeval. Drie ambulances, een kettingbotsing op de snelweg. Heb je tijd om te helpen?’

De arts sloot het dossier. ‘Geen probleem. Wij hebben niets meer te bespreken.’ Hij knikte naar Parker. ‘We hebben het er later wel over, Miss Parker. U hebt een aantal opties.’

Ze knikte terug, blij dat hij geen aanstalten maakte om in detail te gaan. Wat deed het er ook toe? Hij hoefde de ziekte niet hardop te benoemen. Ze wist allang wat er mis was.

Het volgende moment was hij vertrokken.

De verpleegkundige trok een vriendelijk, zorgzaam gezicht. ‘Wat kan ik doen om je een beetje te verzorgen? Maak je geen zorgen, lieverd. Ik heb hier al heel wat mensen doorheen geholpen.’

‘Je kunt me mijn kleren aangeven,’ zei Parker, en ze liet zich van het bed afglijden. ‘Daarna kun je me de deur uit helpen.’ Ze was het gewend om bevelen uit te delen. Dat deed ze al sinds de opening van haar galerie, vijftien jaar geleden. Ze was tweeëntwintig geweest. Haar hele leven had nog voor haar gelegen...

‘O, maar...’ De ogen van de verpleegkundige werden groot, als die van een moederkip die haar kuikens zag ontsnappen.

‘Geen gemaar. Ik moet ervandoor.’ Uitdagend trok Parker haar wenkbrauwen op.

Ze trok haar patiëntenkleding uit en trok het op maat gemaakte pak aan waarin ze voor het ochtendgloren hierheen was gekomen. De tealkleurige zijden blouse en crèmekleurige wollen jas waren een weldaad voor haar huid, na dat ruwe katoenen ziekenhuisgewaad. In een handomdraai was de patiënt getransformeerd in een lange, bekwame zakenvrouw.

‘Word je opgehaald?’ vroeg de verpleegkundige paniekerig. ‘Ben je wel ontslagen? Zijn de papieren al in orde?’

‘Vraag één: nee, ik ben hier zelf heen gereden en ga ook zelf weer

weg. Vraag twee: ja, ik ben ontslagen.’ Parker gooide haar spullen in de enorme Coach-tas die ze bij zich had. Haar dagen waren geteld, dus ze wilde er vanaf nu het beste van maken. ‘Vraag drie: ik heb belangrijke dingen te doen. Geen tijd voor formulieren. Mail ze maar.’

Terwijl de verpleegkundige in allerijl een rolstoel zocht, liep Parker naar buiten. In haar hoofd nam ze haar takenlijstje door, begeleid door het tikken van haar hoge hakken op de tegels in de gang. Het zou wel een week duren voor ze haar zaakjes op orde had. De galerie moest ook zonder haar soepel kunnen blijven draaien.

Ze was van plan een vriendin te helpen, de kleuren van het leven te zien en op avontuur te gaan. Dan kon ze op haar sterfbed in elk geval met overtuiging zeggen dat ze had geleefd, al had het maar een paar maanden geduurd.

Nadat ze achter het stuur van haar Jaguar – speciale editie – was gaan zitten, trapte ze het gaspedaal in. Ze was niet van plan zich aan de maximumsnelheid te houden. Voorzichtigheid stond niet meer in haar woordenboek.

Toen ze haar knie boog, straalde de zeurende pijn in haar been uit naar haar hele lichaam, maar Parker schonk er geen aandacht aan. Sinds ze was gaan studeren, had niemand haar meer de wet voorgeschreven, en daar kon zelfs dokter Brown geen verandering in brengen.

Hoofdstuk 3

Crossroads, Texas

Yancy Grey liep om middernacht over straat, hoewel hij nauwelijks ergens naar onderweg was en geen acht sloeg op de kille bries, die doorspekt was met de laatste ademteug van de winter.

Hij was vandaag jarig. Dat dacht hij tenminste. In zijn jeugd had zijn moeder haar geheugen gesmoord met pillen. Ze had hem verteld dat ze een week na zijn geboorte een geboortekte had aangevraagd, toen ze net hersteld was en helder genoeg om naar de kliniek in Crossroads, Texas, te lopen.

Op zijn veertiende was Yancy van huis weggelopen, en hij had niet de indruk gekregen dat ze het doorhad. Ze had zijn verjaardag nooit gevierd. Die traditie had hij voortgezet als rondzwervende tiener en als vroege twintiger, toen hij een tijd in de gevangenis had gezeten. En nu, in het rustige vaarwater waar hij in Texas in terecht was gekomen, deed hij het nog steeds zo.

Hij was tweeëndertig, alleen en wijs genoeg om te beseffen dat hij het niet slecht voor elkaar had. De oude lui bij de Evening Shadows Retirement Community, waar hij werkte, zouden een groot feest voor hem hebben georganiseerd als ze het hadden geweten, maar die gingen met de kippen op stok. Zij waren bezig met aftellen naar het onvermijdelijke einde, terwijl Yancy nog niet klaar was met optellen.

Zeven jaar geleden was hij aan de slag gegaan in het tehuis voor gepensioneerde leraren. Hij stond aan het hoofd van een complex met twintig huisjes dat ooit was begonnen als een motel met acht

bungalows in een dorp waar twee snelwegen elkaar kruisten. Aanvankelijk was het oude motel door de lokale scholenorganisatie aangekocht als huisvesting voor docenten, maar die hadden er na hun pensioen niet meer weg gewild.

Yancy bracht de oude bewoners naar de dokter en haalde hun medicatie op bij de apotheek. Hij verzorgde en ontzorgde. Reparaties deed hij zelf, en af en toe, als een alleenstaande docent of docente met pensioen ging en een laatste woonplek nodig had, bouwde hij er een huisje bij.

Als tegenprestatie hielden ze allemaal zielsveel van hem en probeerden hem met raad en daad bij te staan. Cap leerde hem timmeren en sanitair repareren, Miss Bees gaf kookles, Leo was handig met geld en gaf investeringstips. Mrs Abernathy had zelfs een poging gedaan om hem achter de piano te krijgen. Welk project hij ook voor zijn kiezen kreeg, Yancy had altijd wel iemand om op terug te vallen.

Soms voelde het alsof hij hier eindelijk zijn vervolgopleiding op de middelbare school kreeg. Zijn cliënten waren een rijke bron van kennis en hij een gretige leerling.

Alleen als het op de liefde aankwam, waren hun adviezen waardeloos. Hij was al maandenlang niet meer op date geweest, nadat hij vorig jaar – na twee mislukte afspraakjes – de conclusie had getrokken dat single zijn ook zijn positieve kanten had. Hij was simpelweg geen gezinsmens. Toen niet en in de toekomst ook niet. Er was geen vrouw te vinden die in zee wilde gaan met een ex-crimineel, manusje-van-alles en zwerver, hoe lief en aardig hij ook was en hoe hoog haar gepensioneerde oma ook over hem opgaf.

Hij keek op. Een kleine vijfhonderd meter verderop stond het oude zigeunerhuis. Net ver genoeg om niet in het dorp te staan, maar dichtbij genoeg om er wel deel van uit te maken. Ingenesteld tussen de kale iepen had zijn woning een spookachtige uitstraling, ook al had hij de eerste verdieping verstevigd en het dak gerepareerd. Het rondslingerende afval en de stepperrollers waren opgeruimd,

maar er groeiden geen gras en bloemen bij de veranda. Net als zijn bewoner was het huis een buitenbeentje in het dorp.

Achter de honderd jaar oude ruïne had Yancy een werkplaats gebouwd, zodat hij de woning kon opknappen. De werkplaats had wat weg van een kleine schuur, met een hoog dak en een vide als bergplaats. Binnen pasten zeker zes auto's, maar er stonden lange werkbanken en zagen die hij op de kop had getikt bij vlooiemarkten en rommelmarkten aan huis.

Het stelde misschien weinig voor, maar dit versleten huis en de twee hectare grond die erbij hoorden waren helemaal van hem alleen. Hij had alles geërfd van een oma die hij nooit had ontmoet, samen met een flinke smak geld waarmee hij jarenlang de onroerendgoedbelasting kon betalen. Het kon hem niet schelen dat hij geen familieleden had die hij kerst- of verjaardagskaarten kon sturen. Dit was meer dan genoeg.

Vorig jaar met kerst hadden de dames van Evening Shadows een geldinzamelingsavond georganiseerd in zijn schuur. Ze hadden quilts over de planken en gereedschappen aan de muren gehangen en allerlei zelfgemaakte spullen en lekkernijen uitgestald op de tafels. Het leek alsof het hele dorp was uitgelopen om nieuwe deksels voor hun tissuedoosjes te kopen, of een setje onderzetters in de vorm van een rendier.

Hij had het leuk gevonden om de dames te helpen, maar was ook opgelucht geweest toen zijn werkplaats weer leeg was. De oude Cap had hem geleerd dat alles zijn eigen plek nodig had, en Yancy kon al het gereedschap dat hier aan de muur hing blindelings vinden.

Vanaf het moment dat Yancy had vernomen dat hij eigenaar van het huis zou worden, had hij besloten om de renovatie van binnen-uit aan te pakken. Uiteindelijk zou het bouwwerk ook aan de buitenkant schitteren. Voor het eerst in zijn leven zou hij een echt thuis hebben. Eenendertig jaar geleden, toen zijn moeder hier tijdens haar zwangerschap had gewoond, was het huis gebukt gegaan onder

verdriet en haat en nijd, maar hij zou het opnieuw opbouwen met de passie van een ambachtsman die van dit soort projecten had gedroomd toen hij in de gevangenis met timmeren was begonnen.

De deur van de werkplaats piepte toen hij hem openduwde.

Yancy glimlachte. Hij was dol op dat geluid. Het klonk uitnodigend.

Zoals elke avond hing hij zijn jas aan het haakje en ging aan de slag. Vanavond zou hij oude planken schuren die uiteindelijk, na het lakken en het uitzagen van een groef, een plekje zouden krijgen aan de muren van de kamers op de bovenverdieping. Hij had de vier kleine vertrekken op de begane grond samengevoegd, met een keuken tegen de achterste muur; een lange bar vormde de scheiding met de woonkamer. De bar was uit één stuk eikenhout gemaakt. Hij had er drie maanden over gedaan.

Maanden geleden had hij een radio aangeschaft, voor het muziekje op de achtergrond tijdens het klussen, maar meestal vergat hij het ding aan te zetten. Hij hield van de stilte en het ritme van het nachtelijke duister, vond het fijn om alleen te zijn met zijn gedachten en dromen. Zeven jaar geleden was hij hier beland met alleen een paar kledingstukken die hij had teruggekregen bij zijn vrijlating uit de gevangenis. Nu had hij een baan waar hij verzot op was en de stilte van de nacht, waarin hij zijn gedachten de vrije loop kon laten.

Zodra hij zijn spieren aan het werk zette en begon te schuren, vielen de stress van de werkdag, de eenzaamheid en de zorgen om zijn huurders meteen van hem af.

Dit was wat hij nodig had. Een passie. Een taak. Een doel. Als hij klaar was, zou hij trots zijn op wat hij had klaargespeeld, en dat gevoel zou niemand hem kunnen afpakken.

Na een poosje hoorde hij een geluid boven zijn hoofd. Het klonk alsof iemand met een lichte beweging de losse planken aan een kant van de vide had verschoven.

Weer een geluid. Krakend vloerhout.

Dit gebeurde al een week met enige regelmaat. Yancy keek niet op of om en richtte zich rustig op zijn werk. Als de onzichtbare bezoeker kwaad in de zin had gehad, zou hij het al wel gemerkt hebben. Misschien was er een of ander verloren wild dier in de schuur komen schuilen voor het winterse weer van de afgelopen maand, of misschien scharrelde er een zwerver rond die een warme slaapplek nodig had voor hij verder trok. Hij wist uit ervaring hoe waardevol een rustige, veilige overnachtingsplek was.

Een uur later stond Yancy geconcentreerd te schuren toen een van de planken over de rand van de vide schoof en naar beneden tui- melde, gevolgd door een klein gilletje.

Yancy wachtte even af en zei toen: ‘Als je me wilt vermoorden, zul je met grotere planken moeten smijten.’

‘Sorry,’ klonk een fluisterstem.

‘Geeft niks. Ik weet dat je daar al een tijdje zit. Wil je je komen voorstellen?’

Geen reactie.

‘Ik heb een thermoskan vol met warme koffie die ik nooit op krijg. Ga je gang...’

‘Ga je niet de politie bellen?’

‘Nee. De sheriff heeft zelf ook een thermoskan.’

Yancy dacht dat hij klein grinnikje hoorde.

Een tengere vrouw in een spijkerbroek en een blauw houthakkers- overhemd daalde af van de trap. Haar lange, donkere vlecht zwiep- te bij elke stap heen en weer over haar onderrug.

‘Ik zit je niet te begluren, of zo,’ zei ze zonder hem aan te kijken. ‘De schuur zat niet op slot, en een paar dagen geleden wilde ik ge- woon even geen kou lijden. Het ruikt hier zo lekker dat ik steeds terugkom.’

‘Vers gezaagd hout. Vind ik ook een heerlijke geur.’ Hij ging weer aan het werk. ‘Maar, eh... jij houdt dus ook van nachtelijke wandel- lingen? Voor mij is het echt een gewoonte geworden.’

Ze knikte. ‘Meestal kom ik niet zo dicht bij het dorp, maar lopen lukt beter dan slapen.’

‘Herkenbaar.’ Hij gaf haar de thermoskan. ‘Het is een sterk bakkie. Ik heb hem meegenomen van mijn werk, maar hij is nog heet. Kun je een beetje opwarmen.’

Ze draaide de dop eraf en schonk zichzelf een half kopje in. ‘Ik vind de geluiden ’s nachts zo mooi. En het is fijn om rond te wandelen zonder met iemand te hoeven praten. Dan voel ik me een met de bomen, het land, de lucht.’

‘Ben je niet graag onder de mensen?’

‘Niet echt. Dit is het langste gesprek dat ik in dagen heb gevoerd.’

Hij grijnsde. De oudjes zouden hem nooit geloven als hij dit morgen aan ze vertelde. Een mooie vrouw, ongeveer van zijn leeftijd, met gitzwart haar, die op zijn vide verborgen zat. En wat nog gekker was: ze hield niet van mensen, maar stond mooi wel met hem te praten.

Het was een prettig idee dat hij niet de enige was die van donkere wegen en stilte hield. De meeste mensen knoopten al geen gesprek meer met hem aan. ‘Je mag hier altijd rondhangen. Ik ben Yancy Grey. Ik ben bezig met de renovatie – of de herbouw – van het oude huis van de familie Stanley.’

‘Dat zie ik.’

Ze had een vriendelijke, zachte glimlach en trieste ogen. Ogen waar een oude ziel achter school. Alsof ze meer verdriet had gekend dan de meeste mensen. In de gevangenis liepen er ook van die types rond, bedacht hij. Als het vuur in zulke trieste ogen doofde, bleef er weinig van een mens over.

‘Woon je hier in de buurt?’ Yancy wist zeker dat hij haar niet zou zijn vergeten als hij haar eerder had gezien. Op het eerste gezicht had ze niet ouder geleken dan een kind van zestien, maar in het licht zag ze er ouder uit – eind twintig, misschien.

‘Ik moet gaan,’ zei ze, en ze liep achteruit richting de deur. ‘Sorry voor het storen.’

Er stond paniek in die prachtige, ijsblauwe ogen. Hij probeerde zo min mogelijk te reageren. Nog een vraag en ze zou de deur uit rennen.

‘Geen probleem,’ zei hij nonchalant. ‘Je bent goed gezelschap. Zeker gezien het feit dat ik dacht dat je een konijn was.’

‘Hoe moet een konijn daarboven terechtkomen?’ fluisterde ze, meer tegen zichzelf dan tegen hem.

‘Hoe moet een mooie dame daarboven terechtkomen?’ vroeg hij schouderophalend. ‘Je bent altijd welkom, Konijn. Ik zal geen moeilijke vragen meer stellen. Beloofd.’

Ze keek nog een keer de werkplaats rond. ‘Leuke plek. Ik voel me hier veilig. Mijn vader had ook zo’n werkplaats.’

‘Dit is een veilige plek,’ voegde hij eraan toe. Hij nam aan dat haar vader overleden was. Anders had ze deze veilige plek niet nodig gehad. ‘Je mag altijd langskomen. Maar let op, het kan zijn dat ik je vraag om je handen uit je mouwen te steken.’

Ze liet haar kleine hand over het hout gaan dat hij zojuist had geschuurd. ‘Dat zou ik leuk vinden. Deed ik vroeger ook. Andere mensen noemden mijn vader een kunstenaar, maar hij beweerde zelf altijd dat hij een eenvoudige timmerman was.’

Zonder een woord te zeggen gaf hij haar de schuurmachine en ging weer aan het werk. Ze bleef een tijdje aarzelend aan de andere kant van de werkbank staan en begon toen te schuren. Een uur lang waren ze zwijgend tegenover elkaar aan het klussen. Al snel bleek dat ze behoorlijk vaardig was. Stiekem wilde hij ooit, een keer in zijn leven, zo liefdevol aangeraakt worden als het hout onder haar vingers.

Toen hij de laatste plank optilde, legde ze haar gereedschap neer en fluisterde: ‘Ik moet gaan. Bedankt voor deze rustige avond, Yancy.’

‘Graag gedaan, Konijn. Altijd welkom.’ Hij voelde wat ze nodig had. ‘Ik kan je hulp wel gebruiken. En nogmaals: geen moeilijke vragen meer.’

Ze glipte zo schielijk door de deuropening naar buiten dat het bijna leek alsof hij zich haar had ingebeeld.

Yancy klapte zijn gereedschapskist in elkaar en knipte het licht uit. Hij had het gezellig gevonden, ook al wist hij niets over deze vrouw, niet eens haar naam. Misschien was ze knettergek, ontsnapt uit de gevangenis of op de vlucht voor een man die haar sloeg. Of misschien zwierf ze rond, op zoek naar schuren en huizen om leeg te roven. Dat zou in dit geval weinig moeite kosten. Deze werkplaats had nooit een slot gehad.

Al had ze natuurlijk geen auto, en er zat een limiet aan hoeveel je te voet kon meenemen. Een trouwring had hij ook niet gespot, dus de kans dat er thuis iemand op haar zat te wachten was klein. Bovendien voelde hij aan dat ze net zo eenzaam was als hij.

Hij stak zijn hand uit naar zijn jas aan de kapstok, maar die hing er niet meer.

Eigenlijk verbaasde het hem niets, en onderweg naar zijn kleine kamertje achter de recreatieruimte van de Evening Shadows Retirement Community glimlachte hij, blij dat Konijn het in elk geval warm had. De jas zou voor haar meer een soort mantel zijn, want hij was zeker een kop groter en waarschijnlijk twee keer zo zwaar.

Het was misschien onverstandig, maar hij maakte zich geen zorgen. Hij vroeg zich vooral af of deze avond als een date telde.

Yancy vloekte stilletjes. Wat was hij toch wanhopig. Die arme meid was gewoon aan het rondzwerven, of aan het schuilen, en bovendien een dievegge – ze was er met zijn jas vandoor gegaan. Niet de juiste persoon om mee te daten als je er al heimelijk naar smachtte om een keer met iemand hand in hand te lopen.

Al moest hij toegeven dat hij in geen maanden meer zo'n leuke avond met een vrouw had beleefd.